

Egnsdragter til hverdag og fest

Museum Amager 1. Maj til 30. August

Dukkerne fortæller:

Kathrines søster Ane holder bryllup med Mads fra Holmegården. Til festen spiller Christen Frandsen op til dans, som han har gjort til mange fester i sognet, siden dengang hans farbror Søren lærte han at spille violin. Den svenske tjenestepige, Lina, har hjulpet både Ane og brudepigens med at komme i det fine bryllupstøj. Lina kommanderede med dem for at få dem til at stå stille, så al den fine silke og broderierne ikke blev krøllede. Mads har i bare nervøsitæt børstet sin høje hat flere gange.

Detaljer om tekstilerne:

Brudgom i kirkedragt fra år 1800 fra Hedebo-egnen. Trøje og vest af damask. Bukser af hestehår.

Brud i kirkedragt fra år 1800. Fletter (hovedtøj). Sort skørt og liv. Hvidt forklæde og tørklæde. Bruden var altid klædt i en sort hvid dragt.

Brudepige i Nordsjællandsk dragt fra år 1800. Brudepigens bar samme hovedtøj som bruden men havde farvestrålende fine klæder i kirken bestående af silkebul, mønstrede stikærmer og et glatvævet hverdagsskørt.

Spillemanden er i en dragt fra Hedebo-egnen bestående af toradet vest med stiklommer syet af et rudet drejlsmønster og vadmelsbukser. (forlæg: NAT MUS)

Dukkerne fortæller:

Når det er høsttid, tager alle folkene på gården de rene, hvide forklæder og skjorter på. Nygifte Jens-Peter og hans unge kone Kathrine er på vej i marken. Men den sleske ridefoged har et godt øje til Kathrine og driller hende altid. Hun prøver at gemme sig bag Jens-Peter og håber bare på, at Ridefogeden med de alt for blanke vesteknapper vil lade hende være i fred.

Detaljer om tekstilerne:

Høstfolkene forklæder og skjorter skulle være rene og hvide når der høstedes.

Ridefogeden har en lang en-radet vest også kaldet brystdug, på benene moderigtige skindbukser.

(Forlæg: Udsnit af vægmaleri i Moltkes Palæ i København, malet af Erik Poulsen i 1789.)

Dukkerne fortæller:

De to koner, Sophie Halsteds og Mette Hansdatter, holder sig lidt for sig selv. De har lidt flere penge på kistebunden end andre og behøver ikke mænge sig! De har fået syet helt nye dragter af stof fra kræmmerens dyreste ruller. Mette og Ridefogeden er i familie med hinanden. Hun ved, at han har været en slem dreng, lige fra de legede sammen hjemme på hendes forældres gård. Han har altid drillet pigerne!

Detaljer om tekstilerne: Dukken med det blå forklæde er en reproduktion af en dragt fra år 1790 fra egnen omkring Fåborg. Skørtet er i vadmel med rød slidesnor i skørtekanten. Hvergarmliv med stiver, med trekvartlange ærmer. Hue i silkebrocade med metalknipling samt lin med flæse – et træk der kendetegner fynske kvindehovedtøjer. (forlæg NAT MUS)

Dukken med det lyserøde forklæde er en reproduktion af en Bornholmsk dragt fra år 1790. Forklædet er et trykt rococo mønster, bul og skørt er i stribet hvergarn. (Forlæg: Bornholms Museum)

Dukkerne fortæller:

Jens-Peter, fra den store gård bag ved kirken, er for første gang på vej til søndagsgudstjeneste efter at han blev trolovet med Kathrine. Søndagstøjet er så fint, at de næsten ikke kan røre sig. Jens-Peter prøver alligevel på at give Kathrine et kys så snart de er nået rundt, hvor vejen drejer, lige ved sprøjtehuset. Der kan forældrene nemlig ikke se dem!

Detaljer om tekstilerne:

Ung kvindedragt i empire-snit 1810-1820 i hvergarns stof. Moden foreskrev at kjoleliv og skørt blev syet sammen i den høje talje, her er lange ærmer, der ender på håndryggen, zig-zag pyntebort i kjolekanten fornedet. Puldhuen med stivet og pibet løse vinger under huen, ingen lin til ugifte. (forlæg: Hjørning Museum)

Ung mandsdragt i empire sommernit 1810-1820 i kramstof, stof købt hos en kræmmer. Vesten er to-radet og meget kort i livet, bukserne er lange men møder ikke vesten i taljen. (forlæg: Tyrsting Sydsjælland)

Dukkerne fortæller:

Jens-Peter og Kathrine har begge onkler som erklærede, at de ville giftes med piger fra helt andre sogne. Pigerne i landsbyen fniser og siger at det var fordi ingen derhjemme ville have dem! Kathrine kan nu godt lide at se de forskelligartede dragter, de har på til fine fester. Anna fra Læsø har hovedtøj, som næsten dækker hele ansigtet, Hilde fra Falster har de fineste sølvsmykker på sin dragt. Den flittige Mariane har altid sin strikkekurv med sig hvor end hun går – til stor morskab for de andre koner.

Detaljer om tekstilerne:

Ungpigerdragt fra år 1840 med ternet forklæde. Egnspræg fra Hedebo-egnen med poseærmeliv i silke , hvergangsforklæde og skulderklæde. Broderet særkekrave og ærmelinning.

Ungkonedragt fra 1840 med gyldent forklæde. Egnspræg fra Læsø, med træk fra tidligere dragtmode. Lægget skørt, fløjlsærmeliv, "hæklæde" på hovedet.

Ungkonedragt fra år 1840. Egnspræg fra Nordfalster Lægget hvergarnsskørt broderet tørklæde, stort lin, lille hue med lange bånd.

Dukkerne fortæller:

”Uldkræmmerens farvebog” kalder Kathrines søstre deres tre tanter, fordi de altid bærer dragter i hver sin farve. Tante Malles blå dragt er den smukkeste, synes Kathrine. De hvide blonder ved ærmerne er så hvide at man kan spejle sig i dem! Tante Fies røde kysebånd står så fint til den dybgrønne kjole. Og tante Flora kan næsten ikke gå, fordi hendes kraftige underskørt vugger fra side til side når hun går.

Tante Fie er gift med Severin der handler med kramtøj og silkebånd. Så søstrene er velforsynede med gode vare.

Detaljer om tekstilerne:

Dukken med denne grønne helkjole i krinolinesnit er fra Sydsjælland år 1850. Kjolen er syet i glat hvergarn, hovedtøjet er en metalbroderet nakke. (Forlæg: NAT MUS)

Dukken med den lilla helkjole i krinolinesnit er fra Nordsjælland år 1850. Kjolen er syet i glat hvergarn, forklæde af uld. Hovedtøjet er en femfliget hue i sort silke med metalbroderi. (forlæg: Museet Færggården)

Dukken med den blå helkjole i krinolinesnit fra Søllerød år 1860. Kjolen er syet i tyndt uldstof. I frontstykkerne biselæg, smalle ærmer med brede manchetter, under disse blonde halværmer. (forlæg: Museet Færggården)

Dukken i mandsdragt har sorte lærredsbukser med høj talje.

Dukkerne fortæller:

Til et bryllup skal bruden selvfølgelig iklædes de fineste kniplinger. Søstrene Maren og Else er berømte på hele egnen for deres håndarbejde. Maren slider i det ved kniplebrættet mens Else beretter om alle de nyheder, hun har hørt på torvet i går. Det er lige før at Maren glemmer mønstret i kniplingen, da hun hører Else fortælle om ridefogedens seneste eskapader.

Detaljer om tekstilerne:

Dukken med knipleskrinet har en dragt i sen empiresnit. Den er syet af kramtøj i. Hendes hovedtøj er en "dullemøse" der er karakteristisk for det sønderjyske område.

Dukken i den grønne konedragt er fra Holstebro området år 1830. Kjolens snit er senempire, den er syet i hvergarn. Hendes hovedtøj er en såkaldt jysk kappe.